Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 53 946 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CARMELIET, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***
U verklaarde de Kameroense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 20 november 1978 te Limbe (Fako division, South-West Province). Een zevental jaar geleden verbleef u gedurende twee jaar bij uw zus in Limbe. Uw zus werd ziek. U verzorgde haar tot ze overleed. Toen keerde u terug naar uw dorp Wonja (Fako division, South-West Province). U hebt een dochter van ongeveer zes-zeven jaar oud. U woonde slechts korte tijd samen met de vader van uw dochter. Een drietal jaar geleden overleed hij. Toen u in het dorp woonde werd u zelf ziek. U kreeg normaal gezien medicatie aan een voordelige prijs omdat u op een lijst stond in het 'Regional Hospital' te Buea waar u patiënt was. Op een dag was echter uw gebruikelijke geneesmiddel niet voorradig. Omdat u geen ander geneesmiddel wilde nemen werd u aangeraden naar een privékliniek te gaan om u daar het geneesmiddel aan te schaffen. Dit was

kostelijk maar u deed het toch. Ook de daaropvolgende keer bleek uw geneesmiddel niet voorradig te zijn in het 'Regional Hospital'. De keer daarop bleek ineens dat u van de lijst patiënten geschrapt was en dat u bij gevolg niet meer aan een voordeliger tarief uw geneesmiddelen kon verkrijgen. U had echter niet het geld om zelf de geneesmiddelen tegen het volle tarief aan te schaffen. U stopte met de behandeling. Iets meer dan een jaar geleden kwamen de grootouders langs vaderszijde uw dochter ophalen omdat u zelf niet meer voor haar kon instaan. Ze verweten u de dood van hun zoon. Op een ochtend werd u wakker met bloed in uw mond. U ging terug naar het ziekenhuis en kreeg daar te horen dat u een echografie moest laten maken. Omdat u hiervoor geen geld had deed u dit niet. U stond buiten op straat voor het mortuarium, dat naast het ziekenhuis gelegen is, te huilen toen een vrouw u vroeg of alles in orde was. U vertelde haar wat er gaande was. De vrouw besloot u te helpen. Op 30 juli 2010 verliet u samen met de vrouw Kameroen. Ze bracht u naar België. Op de luchthaven nam ze al uw documenten af en zei u te wachten. Toen de vrouw na zes uur nog steeds niet terug was sprak u de Federale Politie te Zaventem aan. Op 1 augustus 2010 vroeg u asiel aan bij de Federale Politie op de luchthaven van Zaventem (zie rapporten van de Federale Politie dd. 1 augustus 2010 met nummer BN/5181/10 en met nummer PA/260/GC). U werd overgebracht naar het transitcentrum 127. U merkte daar dat de houding in België ten opzichte van mensen met hiv anders was dan in Kameroen waar mensen met hiv vaak gediscrimineerd worden.

B. Motivering

U slaagde er niet in een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Kameroen omdat u niet de middelen hebt om u daar te laten behandelen en omdat de mentaliteit ten opzichte van mensen met hiv slechter is dan in België.

Vooreerst dient met betrekking tot uw medische toestand opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. *U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.*

Verder toonde u onvoldoende aan dat de houding van de mensen in Kameroen ten opzichte van mensen met hiv en ten opzichte van u als zijnde hiv positief zo zou zijn dat het een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève uitmaakt, of dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. *U haalde aan dat mensen met hiv in Kameroen als minderwaardig worden beschouwd en dat ze niet als normale mensen behandeld worden (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 17 augustus 2010, hierna CGVS, p.4). U voegde toe dat mensen met hiv gediscimineerd worden (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarmee u zelf als hiv patiënt geconfronteerd werd in Kameroen, vertelde u dat als u eten klaarmaakte om te verkopen, sommige mensen die wisten dat u ziek was dit dan niet wilden kopen (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U haalde eveneens aan dat u geprobeerd had werk te zoeken maar dat toen uw potentiële werkgever vernam dat u hiv positief was, ze u niet in dienst wilde nemen omwille van haar kinderen voor wie u zou moeten zorgen (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Deze incidenten, hoe moeilijk dit ook geweest kan zijn voor u, maken echter geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève uit. U haalde verder evenmin enige aanwijzing aan waaruit zou kunnen blijken dat u inderdaad het risico zou lopen vervolgd te worden omwille van uw ziekte bij uw terugkeer naar Kameroen. Tot slot dient de aandacht gevestigd te worden op de algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit inderdaad blijkt dat hoewel er in hoofde van mensen met hiv wel sprake kan zijn van stigmatisering en marginalisering, er niet meteen sprake kan zijn van een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch door de overheid, noch door de maatschappij (zie documentatie in het administratieve dossier).*

U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en /of uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt in haar land van herkomst omwille van haar hiv-virus gediscrimineerd te zijn en hierdoor aan vervolging of minstens aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade te worden blootgesteld. Verzoekster poneert dat zij *de facto* door haar land van herkomst ter dood veroordeeld is doordat zij geen inkomsten kan genereren om haar levensreddende behandeling verder te zetten. Zij voert aan dat de overheid haar enige medische behandeling weigert en zij niet in een ziekenhuis terecht kan. Zij telt niet meer mee in de Kameroenese maatschappij en beweert bij een terugkeer ten dode opgeschreven te zijn.

2.2. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit.

Waar verzoekster bij het verzoekschrift een medisch attest toevoegt dat aantoont dat ze besmet is met het hiv-virus repliceert verweerder terecht dat de bestreden beslissing dit gegeven nooit betwist heeft. Derhalve voegt dit stuk niets daadwerkelijks toe dat vermag de bestreden beslissing te ontkrachten.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt geenszins dat de Kameroenese overheid haar enige medische behandeling weigert daar uit haar verklaringen naar voor komt dat zij gedurende “*heel lange tijd”* in behandeling was in een ziekenhuis (administratief dossier, stuk 4, p.3). Slechts omdat het medicijn dat zij normaal gezien nam niet meer voorradig was en zij het haar voorgestelde vervangmedicijn niet wou nemen omdat het slechts twee componenten bevat in plaats van de drie componenten zoals het gewone medicijn, werd zij doorverwezen naar een andere kliniek *(ibid.)*; enkele dagen later bleek zij geschrapt te zijn van de lijst van patiënten van haar ziekenhuis.

Verzoekster verklaarde dat ze daaropvolgend louter omwille van financiële redenen geen verdere toegang had tot de medische zorgen in haar land van herkomst. Dienaangaande blijkt echter dat verzoekster de mogelijkheid geboden werd gelijkwaardige medicijnen te krijgen, hetgeen ze echter weigerde (administratief dossier, stuk 4, p.3). In dit kader is het tevens opmerkelijk dat verzoekster bij aankomst op de luchthaven in het bezit was van 679 US dollar en 45 euro (administratief dossier, stuk 11, werkfiche kandidaat politiek vluchteling van de federale politie). Het ontberen van financiële middelen kan niet aanzien worden als een ‘vrees voor vervolging’.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat ze het risico zou lopen omwille van haar ziekte vervolgd te zullen worden bij haar terugkeer naar Kameroen.
Tevens blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier dat, hoewel er in hoofde van mensen met hiv wel sprake kan zijn van stigmatisering en marginalisering, er geen aanwijzingen zijn van een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, noch door de overheid, noch door de maatschappij.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Voor zover verzoeksters vraag om subsidiaire bescherming gebaseerd is op dezelfde feiten als deze welke de grondslag vormen van haar asielrelaas, kan verwezen worden naar de vaststellingen zoals uiteengezet sub 2.2.

Met betrekking tot verzoeksters medische toestand dient te worden gewezen op artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend voor zover men geen beroep kan doen op artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Gelet op het bepaalde, middels verwijzing naar artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, in artikel 48/4, § 1 inzake ziekte kan haar omwille van haar medische situatie de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het voormelde evenals de elementen in het administratief dossier in acht genomen, toont verzoekster niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN W. MULS